

— Кукуригу ! Кукуригу ! . . .

— Кукуригу — намъри го, кукуригу — улови го. — каза си съ подсмѣшка Лиса и, като взе едно листато клонче отъ близкия храстъ, почна да кжса листчетата едно по едно и да нарича.

— Пѣтелъ, . . . кокошка, . . . пиленце . . . Пѣтелъ, . . . кокошка, . . . пиленце ! . . .

После спрѣ и каза :

— Дано не е пиле, че е малко.

И пакъ продължи :

— Пѣтелъ, . . . кокошка, . . . пиленце ! . . . Дано не е пѣтелъ, че е жилавъ . . . Пѣтелъ, кокошка, пиленце ! . . . Дано не е кокошка, че може да е квачка . . . Пѣтелъ, кокошка, пиленце ! Най-после, каквото ще да е . . .

Лиса захвърли клончето и се опжти къмъ село.

А пѣтлитѣ сѣ още пѣятъ и звънкиятъ имъ гласъ наближава, наближава.

Отведнажъ единъ страшенъ гръмъ разтресе Лиса. Ушитѣ ѝ забучаха, сърдцето ѝ спрѣ. . . .

Трясъ . . . Бубумъ . . .

Лиса легна на пжтя ни жива, ни умрѣла . . .

— Света Мецо стрѣвнице, какво ли е това ! . . .

И скокна отведнажъ Лиса и удари на кждето ѝ се случи. Бѣга тя и си мисли съ трепетъ :

— Какво ли бѣше това ?

Трясъ . . . Бубумъ, — загърмѣ още веднажъ тъмното.

— Олеле, умрѣхъ си, — помисли лисицата и зарипа колкото вече можеше по-бързо.

— Спасете ме, краченца, ще ви купя гривнички !

И ето отъ нѣкжде предъ нея се изпрѣчи заякъ . . .

— Какво има, Зайо ? — пита Лиса . . .

— Страшно, страшно — небето пада, — отговаря Зайо и бѣга . . .

Оглежда се Лиса навсѣкжде — поляна . . .

— Въ гората е спасението . . . Олеле, тукъ на широкото си загинахъ . . .

И тя хукна на друга страна . . . Кжде е гората ? . . . Очитѣ не виждатъ. Ушитѣ не слушатъ. . .

— На васъ ми е надеждата, краченца . . .

Но ето още едно зайче.